

Wat nu met het licht dat binnenvalt

Siel Verhanneman

Wat nu met het licht dat binnenvalt

Gedichten

Uitgeverij De Arbeiderspers / Amsterdam / Antwerpen

Copyright © 2022 Siel Verhanneman

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslagontwerp: Marieke Oele
Omslagillustratie: © Ken-Kurojira
Portret auteur: Damon de Backer
Typografie Steven van der Gaauw

ISBN 978 90 295 4410 8 / NUR 306

sielverhanneman.com
arbeiderspers.nl

Inhoud

[I] De kier (een cyclus)

Open deur	11
Mezelf opvissen	12
Griekse God	13
Het lichaam [1]	15
Het lichaam [2]	16
Het lichaam [3]	17
Dr. Google	18
Nawee	19
Rouwen is een spel	20
Hoe mooi alles ooit	21

[II] Dit is ons huis

Dit huis, ons huis	25
Nachteloosheid	26
Een onopgemaakt bed	27
Haar onopgemaakt bed	28
Een oorlog winnen	29
Een goede metafoor lost alles op	30
Want dan gebeuren geen erge dingen	31
Blijf mij hekken bouwen	32
Klokhuis	33
De kooi in de kamer	34
De zwarte toermalijn	35
Mijn zus bijvoorbeeld	37
Lieve dode hypochonder	39

Het begin 40
Op zomer zijn 41
De vrouw en haar cirkels 42
Kiezen verliezen 44
Samen een dier 45
Ze blijft wel wachten 46

[III] Nieuw leven

Bacon 49
Nog een koffietafel 50
Nostalgie de la boue 51
Wij begrijpen je niet 52
Houten lijven (cyclus)
 Lijf [1] 53
 Lijf [2] 54
 Lijf [3] 55
 Lijf [4] 56
Schaakmat 57
Sevilla 58
Naakt op de rand van het bad 59
Bigger Trees Near Warter 61
Night Enclosed in Marble 62
Érotique Rodin 64
Scène de naufrage 65
Achtergrond 66
Dit soort zomers 67
Dochter 68
In het verschiet 69

*Vader en dochter praten
(een kleine kamer in een flatgebouw
het ruikt er naar nieuwe boeken
en lotion voor droge huid)*

*over hoe zij veel te bescheiden:
'Je houdt je godverdomme toch zo klein altijd!'*

[1] De kier (een cyclus)

Open deur

Een mortuarium, ik wacht op de gang en kijk.
Breder dan een kier kan het niet geweest zijn:
twee witte, grote kaarsen op hun gouden voetstuk geprikt
met daartussen op tafel, een voor eeuwig rustend lijf.

Wat er kon gebeuren had ik die kamer wel betreed:

- Een kreet, door merg en been.
- Ik buig voorover, als een groet.
- Mijn hand op die van hem (mag dat nog?)

11

Drie op zich plausibele reacties
maar van waar ik sta
lijkt hij te krimpen,
te verdrinken
in zijn eigen verpakking.

Ik denk aan hoe zijn ogen drijven in de kassen,
hoe hij te klein wordt, godverdomme zo klein
hoe hij langzaamaan niets.

Wat er in de kier gebeurt:
ik vlucht.